

ATT SE DET INGEN ANNAN SER

När människor som åstadkommer storverk ska beskrivas används ofta begrepp som att de "tänker fritt" – eller mer klyschigt "tänker utanför boxen". Och det är givetvis sant. Utan att tänka stort och utan att utmana befintliga föreställningar åstadkommer man ingen förändring, men jag tror att det finns en faktor till som är minst lika viktig: Förmågan att se det som ingen annan ser.

Ta exempelvis modefotografen Johan Hellström. Hans jobb tog honom till slagghögarna av kalksten på Furillen på norra Gotland. Men där andra såg just bara det, slagghögar och en förfallen fabrik, såg han också någonting annat – han såg möjligheter. I dag rymmer platsen ett internationellt uppmärksammat hotell och en restaurang.

Ett annat exempel är amerikanska Aimee Mullins som föddes med en sjukdom som innebar att hennes ben inte växte ut helt. Hennes föräldrar fattade beslutet att benen skulle amputeras. Senare i livet bestämde sig Aimee för att springa snabbast i världen och när hon skulle utveckla proteser utmanade hon världsordningen. Det självklara – innan Aimees intåg på scenen – var att mänskliga benproteser skulle likna människoben.

Men Aimee frågade sig i stället vilket djur som springer snabbast. I dag använder 90 procent av de paralympiska atleterna som springer de böjbara sprinterben som utvecklades åt Aimee Mullins och som har geparden som förebild. Dessförinnan hade ingen sett något liknande. Det krävdes någon som såg det ingen annan såg.

Det riktigt intressanta är att denna förmåga – att se det som ingen annan ser – är en egenskap som vi människor har. Det finns en situation som illustrerar detta för mig. De flesta av oss har säkert vid ett eller annat tillfälle varit på visningar innan vi ska köpa lägenhet eller hus. Många har säkert hört för- maningarna "bli inte emotionell, flytta inte in redan vid visningen".

För det som händer oss är att vi själva börja fantisera kring hur vårt liv skulle kunna gestalta sig i den nya bostaden. Helt plötsligt ser vi nya planlösningar, annorlunda möbleringar och vi kan se hur vi tar emot vänner på bjudningar. Det som händer är helt enkelt att vi ser det som ingen har sett. Vi omvandlar en statisk miljö till något helt nytt, levande och eget.

Problemet är att vi lämnar detta tillstånd när vi sedan kommer till vårt befintliga boende eller till vårt arbete och blir hemmablinda igen. Tänk en sekund om vi inte blev det? Tänk om alla medarbetare på alla arbetsplatser konstant skulle ha perspektivet att se nya möjligheter, i stället för att betrakta arbetsplatsen som statisk. Här finns en potential, inte bara för tillväxt utan för hela vårt land att bli så mycket mer levande.

Min slutsats är därför enkel. Vi bär alla på förmågan att se det som ingen annan ser. Tänk om vi alla på våra arbeten och i vår vardag börjar tänka som om vi vore på en lägenhetsvisning. Då skulle det börja hända grejer.